

HỒI 274

Không Thể Ngờ Trước

Vu Ô Quyển đảo mắt một vòng, cười rộ lên rồi bước tới trước mặt Từ Tử Lăng, thần sắc kỳ dị vô cùng. Chỉ nghe y dịu giọng nói: "Vị nhân huynh này thật anh tuấn!".

Từ Tử Lăng nghe mà rớn hết cả gai gốc. Thần thái ngữ điệu của họ Vu tràn đầy một thứ ý vị hung phấn, tàn nhẫn và biến thái, tựa hồ như muốn ám thị cho gã biết rằng gã đã trở thành món đồ chơi trong tay y, y muốn làm gì thì làm vậy. Cũng may là qua giọng nói, gã cũng đoán được nội thương nghiêm trọng của Vu Ô Quyển cũng chỉ thuyên giảm được sáu, bảy phần, bằng không thì cả cơ hội liều mạng e rằng gã cũng không có nốt. Trước mắt thì ít nhất gã cũng còn có thể thử đào tẩu hoặc tự tận, không để mình rơi vào tay tên đại tà nhân này, sống không bằng chết.

Từ Tử Lăng quay người lại, hai mắt sáng rực lên như điện, nhìn thẳng vào ánh mắt đối phương không chút nhân nhượng, rồi bật cười nói: "Lão huynh cao danh quý tánh? Đã dám đi một mình trong đêm ở trên con đường này, chắc hẳn cũng không phải nhân vật tầm thường, không biết là bằng hữu của phái nào, môn nào vậy?".

Ánh mắt Vu Ô Quyển hơi trùng xuống, dò xét gã từ trên xuống dưới một hồi, đến nỗi làm cho Từ Tử Lăng cảm thấy mất tự nhiên, rồi mới dương dương đắc ý nói: "Tiểu huynh đệ nói năng lão luyện, xem ra cũng biết chút quy củ giang hồ, công phu cũng không phải quá hàm hồ. Như vậy đi! Nếu người có thể đoán ra được danh tính của ta, thì lần này ta sẽ phá lệ mà tha cho người một mạng!".

Từ Tử Lăng cố làm ra vẻ kinh hãi thốt lên: "Ta và các hạ xưa nay không oán không cừ, tại sao lại không tha cho ta? Có điều muốn đoán người là ai cũng đâu phải là chuyện khó khăn gì. Chỉ là ta thấy người không phải là người nói xong giữ lời, cho nên dù có đoán trúng, thì người vẫn cứ động thủ gây chuyện, vậy ta cần gì phải động não cho mất công chứ".

Vu Ô Quyển ngạc nhiên nhìn gã một lúc, lắc đầu cười cười nói: "Thật đúng là tên tiểu tử không biết trời cao đất dày. Chỉ nhìn nhẵn thần của người ta cũng biết phân lượng của người chỉ có hạn. Như vậy đi, một là người đoán trúng ta là ai, hai là người đỡ được của ta ba

chiều, chỉ cần qua được một trong hai, thì ta đảm bảo sẽ bỏ qua cho ngươi. Hà! Tên tiểu tử tuần tú, thấy thế nào?" Thái độ của y lúc này thật không khác gì mèo đang vờn chuột vậy.

Từ Tử Lăng thản nhiên nói: "Lời đảm bảo của ngươi đáng bao nhiêu tiền chứ? Trừ phi ngươi chịu dùng độc chú của bản môn lập thệ, thì ta mới tin".

Vu Ô Quyền chấn động toàn thân, lui về sau một bước, cặp mắt tà ác lấp lánh hung quang, rít giọng nói: "Rốt cuộc ngươi là ai?".

Từ Tử Lăng thoáng động tâm: "Ta là ai ngươi không cần phải biết, muốn động thủ thì động thủ đi, bản thiếu gia không có thời gian dây dưa kéo dài, lại càng không có hứng thú nói chuyện phiếm với ngươi ở đây".

Vu Ô Quyền lại cười lên khùng khục, tiếng cười từ nhỏ thành to, cuối cùng thì thành tràng cười điên loạn đình tai nhức óc, những nếp nhăn trên mặt cũng càng nhăn nhúm hơn, xú ác tới cực điểm.

Từ Tử Lăng đột nhiên đánh ra một quyền vào giữa khoảng không.

Tiếng cười của họ Vu lập tức tắt ngấm, vội vàng lùi về sau một bước, ánh mắt ngây ra, tưởng chừng như không tin tưởng vào sự việc mình vừa mục kích.

Thì ra y đang định xuất thủ, không ngờ lại bị Từ Tử Lăng đánh ra một chưởng, cướp lấy tiên cơ, chặn đứng mọi đường tập kích, bảo y làm sao không kinh ngạc tới há hốc miệng ra cho được.

Từ Tử Lăng cảm thấy huyết khí nhộn nhạo, suýt chút nữa thì thổ huyết, đến giờ mới biết nội thương còn nghiêm trọng hơn là gã tưởng tượng rất nhiều, đề khí sử dụng khinh công thì không sao, nhưng nếu động thủ với hạng cao thủ như Vu Ô Quyền, e rằng không quá ba chiêu, gã sẽ tự ngã xuống chứ chẳng cần đối phương hạ thủ.

Vu Ô Quyền cũng là đại hành gia, lập tức nhận sơ hở, ngạc nhiên thốt lên: "Thì ra ngươi đã thọ nội thương, chẳng trách mà chiều số thì cao minh, còn ánh mắt thì lại ảm đạm vô quang, khéo che đậy lắm, cả ta cũng không nhìn ra được".

Từ Tử Lăng cố áp chế huyết khí đang sôi trào, mỉm cười nói: "Thường thôi, chỉ nghe thanh âm, cũng biết lão huynh nhà ngươi đang mang thương thế trong mình, vậy để chúng ta cùng nội thương bạo phát, xem ai chết trước nhé".

Vu Ô Quyền đang định xuất thủ, thì Từ Tử Lăng đã cười lên ha hả, hoành ngang nửa bước, dịch sang mép sạn đạo.

Vu Ô Quyển một lần nữa không thể kìm nén nổi nổi kinh ngạc trong lòng, ngạc nhiên thốt lên: “Đây là võ công gì vậy?”.

Từ Tử Lăng biết mình đã làm cho đối phương phải cảnh giác và cố kỵ, một bước này đã là cực hạn của gã trong lúc này, mượn việc thay đổi vị trí để chiếm thế thượng phong, thêm vào một chiêu lúc đầu, tất cả đều có tác dụng làm đối phương không dám mạo hiểm tấn công. Nghĩ đoạn, gã bèn tỏ vẻ khinh thường nói: “Vu Ô Quyển ngươi có phải là người trong Ma môn nữa không vậy? Cả Bất Tử ấn pháp mà cũng chưa nhìn qua bao giờ hay sao?”.

Trong mắt Vu Ô Quyển thoáng lộ vẻ sợ hãi, song mục mở tròn tròn nhìn Từ Tử Lăng, trầm giọng nói: “Thạch Chi Hiền là gì của ngươi?”.

oOo

Khấu Trọng nhảy lên cao khoảng gần bốn trượng, thu hết mọi quang cảnh trên chiến trường vào trong tầm mắt.

Bảy chiếc chiến thuyền lần lượt tiến ra giữa sông, cất thuyền đội của Trần Thịnh làm mười mấy đoạn, trong đó ít nhất gần hai mươi thuyền chở lương thảo đã bốc cháy, tuy các đám cháy lớn nhỏ khác nhau, nhưng khói thì bốc lên mù mịt, theo gió cuốn về phía hạ du.

Ngoại trừ chiếc “soái thuyền” của gã bị lầu thuyền của đối phương đụng chìm, ngoài ra còn một chiếc chiến thuyền khác cũng đã bị lật nhào. Những thuyền còn lại thì dựa vào màn đêm và khói mù yểm trợ, tả xung hữu đột, công kích những chiếc thuyền chất nặng lương thảo và quân trang, chuyển động không linh hoạt của đối phương.

Hơn mười chiếc chiến thuyền đi phía trước của quân địch lúc này đang hấp tấp quay đầu lại, tiến hành phản kích, trong nháy mắt đã chìm vào trong làn khói mù mịt.

Khấu Trọng chân khí đã tận, liền hít mạnh một hơi, lẳng không hoán khí, dịch người sang ngang chừng hơn trượng, hạ thân xuống chiếc lầu thuyền đã đụng chìm thuyền của gã.

Hơn mười thứ binh khí lập tức đâm về phía gã.

Khấu Trọng vừa đặt chân xuống sàn thuyền đã lại nhún mình lao vút lên bình đài trên tầng thứ hai của lầu thuyền, chiêu thức sử ra ít nhất cũng có hai ba phần giống với thương pháp của Cổ Tuấn, nhất thời bao nhiêu địch nhân xông tới đều ngã bổ nhào bổ ngã, uy thế vô cùng.

Tiếng y phục phất gió vang lên.

Thì ra Trần Trường Lâm cũng đã nhảy lên thuyền, còn dùng thổ âm Giang Nam của y cao giọng gọi: “Cố tướng quân, ở bên này!”.

Khấu Trọng liền tung người phóng lên, lộn nhào mấy vòng trên không, rồi hạ xuống đầu thuyền, trường thương quét ra, kinh lực tuôn ào ào như thác lũ. Năm sáu tên địch đang vây công Trần Trường Lâm lập tức nát tét hồ khẩu, cả người lẫn binh khí đều bị gạt tung lên.

Trần Trường Lâm đánh ngã ba tên địch khác, rồi nháy mắt ra hiệu cho Khấu Trọng, đoạn nhún chân lao vút đi.

Khấu Trọng quay đầu nhìn lại, thấy soái thuyền của Trần Thịnh đang đi qua cách đó ba trượng, liền vội vàng đuổi theo.

Đây có lẽ là cơ hội duy nhất để tập kích Trần Thịnh.

oOo

Từ Tử Lăng hừ lạnh nói: “Ngươi không cần biết làm gì”.

Ánh mắt Vu Ô Quyển chợt trở nên hòa nhã, cố làm ra vẻ bình tĩnh nói: “Cho dù ngươi là truyền nhân của Thạch Chi Hiền, hai mươi năm nay Vu mỗ chưa từng đặt chân ra khỏi giang hồ, dung mạo cũng thay đổi rất nhiều, ngươi dựa vào điều gì mà đoán là ta hả?”.

Từ Tử Lăng thầm giật mình kinh hãi, tự nhủ đám tà đạo cao thủ này, đích thực là không có kẻ nào dễ đụng tới, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra hết sức an nhiên tự tại, điềm đạm đáp: “Chuyện này ta lại càng không cần phải giải thích, ta chỉ muốn biết, có phải ngươi vẫn muốn động thủ hay không?”.

Vu Ô Quyển cười lên ha hả: “Vu mỗ làm sao dám đắc tội với truyền nhân của Tà vương Thạch Chi Hiền chứ, tiểu huynh đệ, mời!”. Vừa nói y còn vừa khom người, đưa tay ra phía trước, điệu bộ rất khoa trương.

Từ Tử Lăng thầm cảm thấy bất an, biết Vu Ô Quyển đã nhìn ra gã chỉ là hàng giả mạo xưng, sau đó lập tức tỉnh ngộ, tìm ra điểm sơ hở của mình. Bởi vì nếu thực sự là truyền nhân của Hoa Giác Phái, làm sao gã có thể dễ dàng để lộ thân phận như vậy được? Nếu đã tìm

được nguyên nhân, tự nhiên là có thể bổ cứu tại chỗ. Từ Tử Lăng cố ý chau mày lại nói: “Người tuyệt đối không cần nể mặt Thạch Chi Hiền, bởi vì ta và y chẳng có quan hệ gì hết”.

Vu Ô Quyền lấy làm ngạc nhiên. Y vốn dự định cho dù nội thương thêm trầm trọng, cũng phải giết chết tên tiểu tử kỳ quái biết được thân phận của mình này ở đây, chỉ cần không ai phát giác thì sư phụ của gã là thiên vương lão tử cũng chẳng làm gì được y hết.

Từ Tử Lăng lại thử vận động nội khí, không ngờ lại cảm thấy chân khí có hiện tượng rối loạn, kinh hãi giật mình tỉnh ngộ, biết bản thân do quá nôn nóng, nên đã đi ngược lại với đạo vô vi của Trường Sinh Quyết, nên đã đặt một chân vào con đường dẫn tới tẩu hỏa nhập ma. Gã vội vàng thu nhiếp tinh thần, ngửa mặt lên nhìn bầu trời đêm.

Thanh âm của Vu Ô Quyền vang lên bên tai gã: “Nếu đúng vừa rồi tiểu huynh đệ sử dụng Bất Tử ấn pháp, vậy tại sao lại nói mình không có quan hệ gì với Thạch Chi Hiền. Chuyện này đúng là kỳ quái, không biết tiểu huynh đệ có thể giải thích kỹ hơn cho Vu mỗ được không?”.

Trên trời sao giăng chi chít, ở nơi núi cao hiểm trở này, bầu trời đêm lại càng đẹp hơn bội phần.

Từ Tử Lăng tỏ vẻ ngạc nhiên nói: “Vu tông chủ tại sao lại đột nhiên trở nên khách khí như vậy? Con người ta xưa nay chỉ thích mềm mỏng không thích cứng rắn, nói cho người biết một chút cũng không sao. Nhưng chuyện này vô cùng trọng đại, người phải dùng ma chú của bản môn lập thệ, thề không tiết lộ chuyện này cho kẻ thứ ba mới được”.

Vu Ô Quyền ngửa mặt cười một tràng dài, tức giận quát: “Tên tiểu tử miệng còn hôi sữa nhà người dựa vào cái gì mà động một chút đã bắt ta dùng ma chú lập thệ, chỉ cần ta bắt sống người, thì bảo người gọi ta bằng gia gia cũng được, đâu cần phải tốn công như vậy chứ!”.

Từ Tử Lăng cười ha hả đáp lại: “Đúng là trò cười, người tưởng ta để cho người bắt sống hay sao? Xem chiêu!”.

Lời còn chưa dứt thì gã đã đột nhiên dịch người, hai tay mở ra, hai ngón tay cái nhắm thẳng vào song mục Vu Ô Quyền ấn tới, những ngón tay khác thì không ngừng múa lên, thủ pháp kỳ dị tuyệt luân.

Vu Ô Quyền lập tức biến sắc.

Quái chiêu của Từ Tử Lăng tuy cao thâm mạt trắc, nhưng vẫn không phải là nguyên nhân khiến y kinh hãi. Y biến sắc, là vì biểu hiện lúc này của Từ Tử Lăng, căn bản không giống người bị thọ thương. Cách giải thích duy nhất chính là gã đang giả bộ, sau khi khiến y mất cảnh giác, rồi mới toàn lực xuất thủ.

Suy nghĩ này khiến y suy đoán rằng đối phương đã có ý chặn đường ở đây từ trước, nhân lúc nội thương của y chưa lành mà ra tay thu thập, bằng không, làm sao biết được y là Vu Ô Quyển. Đến đây thì không cần phải hỏi cũng có thể đoán được tên tiểu tử này nhất định có quan hệ gì đó với Thạch Thanh Tuyền.

Những ý nghĩ này chỉ thoáng hiện lên trong óc Vu Ô Quyển, nhưng cũng đủ để y đưa ra quyết định mà y coi là sáng suốt nhất.

Vu Ô Quyển kêu lên một tiếng quái dị, rồi lướt về phía sau như một bóng ma, trong nháy mắt đã biết mất vào màn đêm.

Từ Tử Lăng cũng đã cạn kiệt sức lực, thổ ra một búng máu tươi, rồi mệt mỏi ngồi xuống.

Vừa rồi khi gã ngửa mặt lên ngắm trời đêm, tâm thần liền đi vào cảnh giới hòa nhập với vạn vật như lúc đứng trước thác nước ngày hôm qua, ngưng tụ được chút ít chân khí, không ngờ cũng dọa được Vu Ô Quyển chạy mất, quả thật là may mắn vô cùng.

Từ Tử Lăng còn chưa ngồi vững, thì một cánh tay mềm mại đã đặt lên bờ vai rộng của gã, kẻ đó là thanh âm mềm mại dịu dàng như nước chảy của Loan Loan vang lên bên tai: "Có người ta ở đây bảo vệ huynh rồi, cần gì phải vọng động chân khí chứ?".

oOo

Trần Trường Lâm và Khấu Trọng lần lượt nhảy lên soái thuyền của Trần Thịnh, sau đó cùng lúc rơi vào một trận khổ chiến đẫm máu.

Trần Trường Lâm nhảy lên thuyền trước, xông ra từ đám khói mù như một vị sát thần, đánh cho đám tiền thủ đang hoang mang tìm kiếm mục tiêu nơi đầu thuyền thất điên bát đảo, y đang định xông về phía đài chỉ huy thì đột nhiên không biết ở đâu xuất hiện hơn mười tên giáp sĩ, tên nào tên nấy võ công cao cường, tuy bản thân y cũng là giang hồ hảo thủ, nhưng cũng bị dồn ép vào thế thủ, không thể tiến thêm bước nào. Cũng may là có Khấu Trọng kịp

thời xông tới, dùng trường thương phối hợp với kiếm pháp của y, mới có thể vẫn hồi lại thế chủ động, không bị bức ngược xuống sông. Có điều kế hoạch vừa lên thuyền là mau chóng đi tìm Trần Thịnh, ra tay đả thương rồi bỏ chạy của Khấu Trọng đã tan thành bọt nước. Lúc này những con thuyền trên thượng du của địch nhân càng lúc càng cháy dữ dội hơn, từng lớp từng lớp khói mù dày đặc theo gió cuộn tới, vừa khiến người ta hô hấp khó khăn, lại vừa không thể nhìn rõ thứ gì, muốn tìm được một người trong đám loạn quân, đã khó nay lại càng thêm khó.

Khấu Trọng nào dám ẩn tàng thực lực nữa, vội giở hết sở trường, liền tiếp đánh ngã bốn tên địch, nhưng địch nhân vẫn chỉ tăng không giảm, hai người tuy đã giở hết bản lĩnh, nhưng vẫn bị vây chặt ở đầu thuyền, không tiến thêm được bước nào.

Chẳng mấy chốc cả Trần Trường Lâm lẫn Khấu Trọng đều đã bị thương mấy chỗ trên người, chỉ có thể liều mạng ứng phó tình thế trước mắt, đồng thời cũng cảm thấy không thỏa đáng, thậm chí tại sao thủ hạ của Trần Thịnh lại nhiều cao thủ đến vậy.

Lúc này số địch nhân táng mạng dưới thương của gã và kiếm của Trần Trường Lâm đã lên tới hơn mười người, nhưng bốn phía vẫn cao thủ trùng trùng, dồn ép Khấu Trọng và Trần Trường Lâm vào cảnh khổ chiến.

Đột nhiên từ trên chỉ huy đài truyền lại một giọng nói hết sức quen thuộc: "Các người tránh ra để ta xem kẻ nào lớn gan đến vậy!".

Khấu Trọng còn đang giật mình kinh hãi, thì địch nhân đang vây công gã đã lập tức dạt sang hai bên. Trần Trường Lâm còn tưởng rằng người vừa lên tiếng là Trần Thịnh, liền thừa cơ xông lên phía trước.

Khấu Trọng chỉ biết kêu thảm trong bụng, một bóng người đã lao vút lên nghênh tiếp lấy Trần Trường Lâm, thân pháp như loài quỷ mị. Vừa hay lúc này có một đợt khói cuộn tới, che phủ lấy Trần Trường Lâm.

Khấu Trọng vội vàng vận hết công lực đánh dạt đám giáp sĩ từ hai bên bổ tới, tăng tốc lên đến cực hạn, xông vào màn khói mù, đuổi theo họ Trần.

"Đinh đinh đinh...!".

Kế đó Trần Trường Lâm kêu lên một tiếng thảm thiết. Khấu Trọng đang lao lên thì va phải y loạng choạng ngã về phía sau.

Khấu Trọng biết rõ có thể giữ được tính mạng hay không, toàn bộ đều phải dựa vào ứng biến của gã trong khoảnh khắc ngắn ngủi này. Trường thương lập tức bắn ra từ dưới nách Trần Trường Lâm, tựa như một tia chớp xuyên qua khói mù, nhằm thẳng vào kẻ địch đáng sợ đang phóng tới. Gã không dám trực diện đối chiêu với đối phương, vì chỉ cần để y nhìn thấy, nhất định sẽ nhận ra gã chính là Khấu Trọng, bởi kẻ này chính là Tụ Lý Càn Khôn Đồ Phục Uy danh chấn thiên hạ.

Không ai ngờ được Đồ Phục Uy lại có mặt trên thuyền.

Lúc này đại kế gì gã cũng không lo được nữa, mà chỉ có thể động não tìm cách giữ mạng.

Đồ Phục Uy võ công cao cường, mặc dù bị màn khói che mất thị tuyến, nhưng vẫn có thể dựa vào trực giác nhận biết trường thương của Khấu Trọng đang bay tới, liền hất tay gạt đi. “Đang!” Trường thương liền bị đánh bay xuống sông.

Tuy Khấu Trọng không dùng Loa Hoàn Kinh, nhưng lực đạo cũng rất hùng hậu, Đồ Phục Uy gạt bay được trường thương, toàn thân cũng bị giật mình chấn động, khẽ lắc đầu rồi mới trụ vững được thân mình. Đây chính là cơ hội duy nhất để Khấu Trọng đào tẩu.

Sau khi trường thương thoát thủ bay đi, Khấu Trọng lập tức ôm lấy Trần Trường Lâm, mượn lực đẩy y lùi lại của Đồ Phục Uy, nhún mình bay ngược về phía sau, trước khi địch nhân kịp xông ra cản trở, gã đã vượt được khoảng cách hơn hai trượng, sau đó rơi xuống lòng sông đang chảy xiết.

Lúc rơi xuống dòng nước lạnh buốt, cả Khấu Trọng cũng không biết rõ hành động lần này là thành công hay thất bại, tất cả chỉ có thể chờ lão thiên gia quyết định.

oOo

Từ Tử Lăng cười khố: “Sao lại khéo vậy?”.

Loan Loan áp sát người lên lưng gã, hai tay vòng ra trước ôm lấy bờ ngực rộng, nhẹ giọng nói: “Người ta đuổi theo Vu Ô Quyển tới đây, Phi Huyền thì đang đuổi theo người ta, còn huynh thì đuổi theo ai vậy?”.

Từ lúc Loan Loan đặt tay lên vai gã, Từ Tử Lăng sớm đã có quyết định, gã dồn hết số chân khí còn sót lại ngưng tụ ở Đan Điền, chuẩn bị đến lúc cần thiết, sẽ đoạn tâm mạch tự

tận. Sau khi quyết định như vậy, gã liền cảm thấy hết sức thoải mái, bình tâm tĩnh khí đáp: “Đuổi theo ai thì có quan hệ gì chứ, lẽ nào tiểu thư lại bỏ qua cho ta?”.

Từ đôi ngọc thủ đang ấn lên tiểu phúc gã của Loan Loan truyền ra một đạo chân khí ấm áp, đẩy thẳng vào Đan Điền Khí Hải, khiến gã có cảm giác hết sức dễ chịu và buồn ngủ.

Chỉ nghe nàng dịu dàng nói: “Đương nhiên là không thể bỏ qua cho chàng được! Tử Lăng à! Chàng có biết mình là nam nhân duy nhất trên đời này có thể khiến Loan Loan động tâm hay không? Người ta yêu cái thần sắc khinh mạn của chàng, xưa nay chưa từng có nam nhân nào nhìn Loan Loan với thần sắc ấy cả. Ôi! Không ngờ trên đời này lại có nam nhân lãnh ngạo như Tử Lăng, vầng trán chàng vừa cao vừa rộng, dường như ẩn chứa trí tuệ vô cùng vô tận. Cho dù ở giữa phố xá đông người, nhưng chàng vẫn hết sức lạc lõng, cùng với vẻ u uất mà lãnh ngạo trời sinh, khiến cho người ta có cảm tưởng chàng đang đi một mình lẻ bóng giữa chốn hoang sơn vậy. Nhưng khi chàng hé nở nụ cười, thì lại thật chân thành, hòa nhã, bao nhiêu đặc chất đó dung hòa lại trên con người chàng, thử hỏi có nữ nhân nào có thể kháng cự nổi chứ?”.

Từ Tử Lăng vừa ngạc nhiên đến há miệng tròn mắt, nhưng mặt khác cũng cảm nhận được luồng chân khí mà Loan Loan đang đẩy vào tiểu phúc của mình đang kích thích một xung động nào đó của nam nhân trong người gã. Rồi sau đó, mũi gã tràn ngập mùi u hương toát ra từ thân thể Loan Loan, càng cảm nhận được sức quyến rũ mê hoặc vô hạn từ thân thể đầy đặn nóng bỏng của nàng. Khổ nhất là một chút chân khí của cùng mà gã tích tụ lại được cũng từ từ tiêu biến, trở thành cá nằm trên thớt, để mặc cho nàng bày bố.

Nói đến âm mưu quỷ kế và thủ đoạn, thì tự nhiên gã không phải là đối thủ của truyền nhân kiệt xuất kế tục Âm Quý Phái của Chúc Ngọc Nghiên này được. Cho dù công lực của gã ở trạng thái sung mãn nhất, chỉ e cũng vẫn phải bại trong tay nàng, huống hồ hiện giờ gã hoàn toàn không còn sức kháng cự.

Mày kiếm của Từ Tử Lăng khẽ nhướng lên: “Nếu Loan Loan ngươi dùng thủ đoạn bỉ ổi để kích thích tình dục của ta, thì ta sẽ coi thường ngươi đó”.

Loan Loan áp gò má mềm mại của mình lên gương mặt không chút huyết sắc của Từ Tử Lăng, khẽ cắn nhẹ vào tai gã một cái, rồi chậm rãi nói: “Tử Lăng chờ nên hiểu lầm, đạo gia coi trọng luyện tinh hóa khí, người ta muốn thăm dò bí mật của Trường Sinh Quyết, nên mới bất đắc dĩ phải làm cách này, chàng nhịn một chút không được sao?”.

Từ Tử Lăng tức giận đến khó thở, nhưng lại không làm gì được nàng, chỉ đành nhắm mắt lại không nói gì.

Trong lòng gã cùng lúc nhớ lại chuyện người trong Ma môn vì muốn tuyệt tình tuyệt nghĩa mà đã tìm đủ mọi cách để ngăn cản mình động tình với bất cứ người nào, cho dù là muốn sinh con để cái, cũng chọn lấy người mình căm ghét nhất để kết hợp, trường hợp của Chúc Ngọc Nghiên và Nhạc Sơn chính là một điển hình.

Từ đầu Loan Loan cũng đã tỏ rõ vì nàng đã yêu gã, nên mới phải ra tay giết gã. Cho dù những lời đó là giả dối, thì cũng có đến ba phần sự thật, hiện giờ nàng dốc lòng biểu lộ tình cảm với gã như vậy, rất có thể là sẽ chuẩn bị hạ thủ với gã.

Chân khí của Loan Loan lại tiếp tục tác quái trong cơ thể gã. Chỉ nghe nàng nói: "Sau khi giải quyết chuyện của Từ lang, Loan Loan sẽ đuổi theo Vu Ô Quyền, nhân lúc y thọ thương mà lấy mạng y về đây tế vong hồn của chàng".

Từ Tử Lăng thầm kêu "hết rồi" thì Loan Loan đột nhiên "ứ" một tiếng, thu hồi ngọc thủ, nấp ra sau lưng gã.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn lên, thì ra là Vu Ô Quyền đang quay trở lại.

- o O o -